

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/95/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6221200188
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6221200188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX S. Krtíš, právne zast.: SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791 proti žalovanému 1/ AGROPLANT, spol. s.r.o., „v likvidácii“, so sídlom Malá ulička 286/12, 900 65 Záhorská Ves, IČO: 36 024 686 a žalovanému 2/ Limas s.r.o., so sídlom Obchodná ul. 1667, 963 01 Krupina, IČO: 48 294 454 právne zast. Advokátska kancelária UHAL' s.r.o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655 v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 13Cb/6/2021-367 zo dňa 4. mája 2022 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 13Cb/6/2021-367 zo dňa 4. mája 2022 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že žalovaný 1/ je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, pre katastrálne územie S. G. ako parcela registra „C“ č. 920/3 trvalý trávnatý porast o výmere 3.514 m², parcela registra „C“ č. 920/55 trvalý trávnatý porast o výmere 11 m², parcela registra „C“ č. 920/56 trvalý trávnatý porast o výmere 88 m², parcela registra „C“ č. 922/2 záhrada o výmere 158 m², parcela registra „C“ č. 922/8 záhrada o výmere 9 m², parcela registra „C“ č. 924/2 záhrada o výmere 157 m² a parcela registra „C“ č. 924/7 záhrada o výmere 11 m². O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%

2. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žalobca sa pôvodne žalobou domáhal určenia, že kúpna zmluva, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. V-2115/2020, uzatvorená medzi žalovaným 1/, zast. likvidátorom Ing. Ladislav Kokavec, J. Vargu 16, 984 01 Lučenec (ďalej aj „Likvidátor“), ako predávajúcim, a žalovaným 2/ ako kupujúcim, predmetom ktorej je predaj nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, pre katastrálne územie S. G. ako parcela registra „C“ č. 920/3 trvalý trávnatý porast o výmere 3 514 m², parcela registra „C“ č. 920/55 trvalý trávnatý porast o výmere 11 m², parcela registra „C“ č. 920/56 trvalý trávnatý porast o výmere 88 m², parcela registra „C“ č. 922/2 záhrada o výmere 158 m², parcela registra „C“ č. 922/8 záhrada o výmere 9 m², parcela registra „C“ č. 924/2 záhrada o výmere 157 m² a parcela registra „C“ č. 924/7 záhrada o výmere 11 m² (ďalej aj „Predmetné nehnuteľnosti“), je neplatná, ako aj náhrady trov konania. Podanú žalobu odôvodnil tým, že obchodná spoločnosť AGROPLANT, spol. s r.o. bola dňa 01.10.2003 vymazaná z Obchodného registra. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 2.12.2019, č. k.

33Exre/556/2018-67, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.01.2020, súd nariadil dodatočnú likvidáciu majetku spoločnosti AGROPLANT, spol. s r. o a vymenoval Likvidátora. V rámci dodatočnej likvidácie žalovaného 1/ Likvidátor pristúpil k speňaženiu majetku spoločnosti formou ponukového konania. Podmienky ponukového konania boli záujemcovi o kúpu nehnuteľností zasielané listom alebo do rúk záujemcu na proti podpis. Žalobcovi boli podmienky ponukového konania odovzdané dňa 15.12.2020 (ďalej aj ako „podmienky ponukového konania“ alebo „ponukové konanie“). Podmienky ponukového konania podľa informácii žalobcu neboli zverejnené vo verejne dostupnom informačnom systéme napr. neboli zverejnené v Obchodnom vestníku. Predmetom speňaženia formou ponukového konania v rámci dodatočnej likvidácie žalovaného 1/ boli Predmetné nehnuteľnosti. Žalobca sa zúčastnil ponukového konania a v ponukovom konaní nebol úspešný. Úspešným záujemcom v ponukovom konaní bol žalovaný 2/, čo vyplýva z výpisu z LV č. XXXX, pre k. ú. S. Krtíš, z ktorého je zrejmé, že Predmetné nehnuteľnosti boli prevedené na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. V-2115/2020 (ďalej aj „Sporná zmluva“). Žalobca bol toho názoru, že ponukové konanie bolo netransparentné, nekompetentné, pri vyhodnotení ponúk záujemcov doručených do ponukového konania bol prítomný zrejme iba Likvidátor. Účasť žalobcovi na vyhodnotení ponúk Likvidátor nepovolil a nedovoliť mu ani nazrieť do spisu Likvidátora. Uvedené konanie likvidátora preto vyvoláva u žalobcu dôvodné pochybnosti o tom, či Likvidátor dodržal zákonom stanovenú podmienku konania s odbornou starostlivosťou. Ďalej uviedol, že určenie neplatnosti spornej zmluvy môže mať na žalobcu priaznivý dopad, a preto má žalobca na tomto určení naliehavý právny záujem. Prípadný záver o neplatnosti spornej zmluvy môže ovplyvniť právne postavenie žalobcu v tom smere, že môže byť eventuálne úspešný v ďalšom ponukovom konaní, ktoré by žalovaný 1/ musel uskutočniť, ak by konajúci súd žalobe žalobcu vyhovel. Vyššie uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR zo dňa 02.10.2016, sp. zn. 31 Cdo/4001/2013. Rozhodnutie sa síce týka podmienok obchodnej verejnej súťaže, avšak podľa názoru žalobcu sa ponukové konanie svojou podstatou podobá obchodnej verejnej súťaži a preto závery plynúce z tohto rozhodnutia je možné použiť aj na prejednávajúcu vec.

3. Okresný súd uviedol, že žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k žalobe na č.l. 36 spisu uviedol, že žalobca nepoukázal na porušenie konkrétnych ustanovení zákona, na základe ktorých sa domáha určenia neplatnosti spornej zmluvy. Žalobca v rámci ponukového konania ponúkol viac ako dvojnásobne nižšiu sumu ako žalovaný 2/ a navyše nepredložil čestné prehlásenia o tom, že voči žalovanému 1/ nemá žiadne záväzky, čo bola jedna z podmienok prihlášky do ponukového konania. Likvidátor prijal v ponukovom konaní za predmetné nehnuteľnosti najvyššiu ponuku, ktorú ponúkol žalovaný 2/ v sume 35.000 Eur a preto konal v súlade s účelom likvidácie, ktorým je čo najefektívnejšie, hospodárne a časovo nenáročne speňaženie majetku spoločnosti. Aj keď žalobca poukazuje na údajné opomenutie povinnosti konania s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, takéto žalobca vo svojej žalobe len uviedol, ale žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca ani nepoukázal na žiadne priame porušenie právneho predpisu. Likvidátor konal s odbornou starostlivosťou, keď za nehnuteľnosti, ktoré bol povinný v likvidácii odplatne previesť, získal najvyššiu cenu, ktorú vedel z predložených ponúk dosiahnuť. Zároveň žalobca v podanej žalobe nepreukázal naliehavý právny záujem na neplatnosti Spornej zmluvy. V súvislosti so žalobcom citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR uviedol, že slovenské súdy nie sú viazané rozhodnutiami súdov cudzích štátov. Ak by aj súd zobral do úvahy uvedené rozhodnutie, je žalovaný 2/ toho názoru, žalobca nespĺňa jednu z podmienok, ktorú vo svojom rozhodnutí uvádza Najvyšší súd Českej republiky a pre ktorú je možné určiť žalobcov naliehavý právny záujem, a to podmienku, že návrh nebol vyhlasovateľom akceptovaný. Likvidátor totiž aj napriek skutočnosti, že žalobca nepredložil všetky potrebné dokumenty k ponuke, a to chýbajúce čestné vyhlásenie, žalobcovu ponuku akceptoval ako riadnu ponuku, ktorú však vyhodnotil ako neúspešnú z dôvodu ponúknutia viac ako dvojnásobne nižšie sumy za Predmetné nehnuteľnosti ako bola ponuka žalovaného 2/. Je teda zrejmé, že tak či onak by v ponukovom konaní nebol žalobca úspešný, a preto takéto žaloba nemôže nič zmeniť na jeho postavení a úspechu v ponukovom konaní. Dokonca, ak by aj bolo vyhodnotenie ponúk vykonané v prítomnosti verejnosti, či účastníkov ponukového konania, alebo by bolo umožnené žalobcovi nahliadnuť do spisu, na jeho postavení ako neúspešného účastníka ponukového konania by sa nič nezmenilo, keďže okrem toho žalobca netvrdí žiadne porušenie zákonnej povinnosti, ktorá by spôsobovala neplatnosť kúpnej zmluvy. Nie je dôvod vyhovieť účelovo podanej žalobe len preto, že žalobca bol ako účastník ponukového konania neúspešný. Úspech v ponukovom konaní nie je účastníkom zo zákona nárokovateľný a to najmä za stavu, keď je zrejmé, že iná ponuka bola pre vyhlasovateľa ponukového konania výhodnejšia a bola preto úspešná. Vzhľadom k uvedenému žalovaný 2/ navrhol podanú žalobu zamietnuť a žalobcu zaviazat' nahradiť žalovanému 2/ trovy konania.

4. Okresný súd uviedol, že likvidátor žalovaného 1/ vo vyjadrení k žalobe v prvom rade uviedol, že spoločnosť AGROPLANT, spol. s r. o. bola dňa 01.10.2003 vymazaná z Obchodného registra, a teda jej právna subjektivita zanikla spoločne s jej výmazom z Obchodného registra. Výpis z Obchodného registra do konania ako dôkaz predložil sám žalobca ako prílohu k žalobe. Súdom nariadená dodatočná likvidácia majetku spoločnosti neobnovuje právnu subjektivitu tejto spoločnosti, jej účelom je len vyporiadanie dodatočne objaveného majetku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 138/2010, z ktorého vyplýva, že zmyslom dodatočnej likvidácie má byť naplnenie účelu likvidácie v prípade opomenutia časti majetku zrušenej spoločnosti v likvidácii alebo dodatočného objavenia majetku zaniknutej spoločnosti. Zákonodarca však nezamýšľal spojiť s nariadením likvidácie právny účinok spočívajúci v obnovení právnej subjektivity už neexistujúcej spoločnosti. Vzhľadom na uvedené likvidátor navrhol, aby súd konanie voči žalovanému 1/ zastavil.

5. V prípade, že by súd konanie voči žalovanému 1/ nezastavil, Likvidátor uviedol, že žalobca, ako sám uviedol vo svojej žalobe, bol informovaný o tom, že v ponukovom konaní nebol úspešný, čo doložil aj listom s názvom „Informácia záujemcu o výsledku ponukového konania“ zo dňa 30.12.2020. Zároveň žalobcu informoval o tom, že medzi listiny ponukového konania nedoložil čestné prehlásenie, že nemá voči žalovanému 1/ od 07.01.2020 do 23.12.2020 žiadne záväzky, ktoré prehlásenie sa vyžadovalo podľa bodu 7 ponukového konania. Likvidátor je toho názoru, že žalobca nedoložil toto čestné vyhlásenie nie z dôvodu, že túto podmienku ponukového konania opomenul, ale z dôvodu toho, že voči spoločnosti mal určité záväzky. Už len tá skutočnosť, že ho likvidátor upozornil na to, že spoločnosť MOMO-CARS VK, s.r.o., v ktorej je žalobca jediným spoločníkom a konateľom, na Predmetných pozemkoch žalovaného 1/ bez súhlasu vlastníka a bez nájomnej zmluvy od 07.12.2020 do 30.12.2020 podniká, nasvedčuje tomu, že na pozemkoch žalovaného 1/ sa minimálne v tomto období bezdôvodne obohacoval a vzhľadom k tomu, že žalobca Likvidátorovi do dnešného dňa neodoslal podpísanú nájomnú zmluvu, ktorú mu Likvidátor pripravil a odoslal, ani nemal záujem tento stav riešiť, naďalej užíva Predmetné nehnuteľnosti bez právneho titulu. Žalobcovi Likvidátor osobne odovzdal nájomnú zmluvu na užívanie Predmetných pozemkov dňa 16.12.2020 a následne žalobcovi v zmluvu odoslal dňa 04.01.2021. Žalobcu tiež listami zo dňa 05.01.2021 a zo dňa 11.01.2020 vyzýval na podpis doručenej nájomnej zmluvy, avšak na tieto výzvy žalobca do dnešného dňa žiadnym spôsobom nereagoval. Okrem toho, že sa žalobca na Predmetných nehnuteľnostiach bezdôvodne obohacoval, po tom ako bola v Obchodnom vestníku zverejnené výzva zo dňa 20.01.2020 pre veriteľov na prihlásenie pohľadávok v dodatočnej likvidácii majetku žalovaného 1/, si žalobca prihláškou prihlásil pohľadávku do dodatočnej likvidácie vo výške 15.000 EUR, ktorá bola Likvidátorovi doručená dňa 22.12.2020. Na základe uvedeného mal Likvidátor za to, že žalobca vedome nepredložil požadované čestné vyhlásenie z toho dôvodu, že si uvedomoval, že voči žalovanému 1/ má určité záväzky. Záverom uviedol, že do ponukového konania sa prihlásilo celkovo 5 záujemcov, z ktorých všetci ponúkli vyššiu kúpnu cenu ako žalobca a z ktorých všetci (okrem žalobcu) k svojej ponuke priložili všetky požadované prílohy. Vzhľadom k uvedenému navrhol podanú žalobu zamietnuť a žalobcu zaviazat' nahradiť trovy konania.

6. Žalobca v rámci dupliky potvrdil, že Ústavný súd SR sa už otázkou právnej subjektivity spoločnosti v dodatočnej likvidácii zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach (ako napr. v rozhodnutí, na ktoré poukazuje žalovaný 1/), avšak vo svojich ďalších rozhodnutiach vyslovil názor, že zápis dodatočnej likvidácie do Obchodného registra má za následok obnovenie právnej subjektivity (IV. ÚS 479/2011), resp. že zánikom súkromnoprávnej subjektivity nezaniká nevyhnutne aj spôsobilosť byť účastníkom konania, a teda procesnoprávnu subjektivitu možno posudzovať oddelene od hmotnoprávnej právnej subjektivity (II. ÚS 414/2014). Vzhľadom k uvedenému žalobca nevidel dôvod na to, aby bolo voči žalovanému 1/ konanie vo veci zastavené. Ďalej poukázal na skutočnosť, že tvrdenie žalovaného 1/, že žalobca užíva Predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, nie je pravdivé. Uviedol, že žalobca užíva Predmetné nehnuteľnosti na základe toho, že má na ich užívanie súhlas od vlastníka týchto nehnuteľností, a to od Z. G. (rod. R.), ktorá tieto nehnuteľnosti vydržala. Na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši prebieha pod. sp. zn. 12C/4/2021 súdne konanie, v ktorom sa p. Kánya ako žalobkyňa domáha určenia jej vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný 2/ nadobudol predmetné nehnuteľnosti od nevlastníka. Slovenské právo je pritom ovládané zásadou, podľa ktorej nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka nie je možné, pretože nikto nemôže previesť na druhého viac práv, než má on sám. Takáto kúpna zmluva je preto absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a ako aj pre rozpor s ust. § 37 ods. 2 OZ. Pre rozhodnutie súdu v tejto právnej veci je preto nevyhnutné, aby posúdil aj otázku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorá vzišla z ponukového konania uskutočneného žalovaným 1/.

Poukazujúc na vyššie uvedené je predmetná kúpna zmluva absolútne neplatným právnym úkonom nie len z dôvodu nedostatkov ponukového konania a postupu likvidátora špecifikovaných v žalobe, ale aj z dôvodu, že žalovaný 1/ nebol vlastníkom predávaných nehnuteľností.

7. Okresný súd uviedol, že likvidátor žalovaného 1/ zotrval na názore, že žalovaný 1/ nemá právnu subjektivitu byť stranou v konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy, nakoľko konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu oproti exekučnému konaniu na vymoženie pohľadávky nie je konaním, ktorého účel smeruje k dodatočnej likvidácii majetku spoločnosti v dodatočnej likvidácii. Priznanie právnej subjektivity spoločnosti v dodatočnej likvidácii súdom v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu by viedlo k popretiu účelu dodatočnej likvidácie. Ďalej uviedol, že žalobca v podanej žalobe uviedol naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy z dôvodu, že prípadný záver o neplatnosti zmluvy môže ovplyvniť jeho právne postavenie v tom zmysle, že môže byť eventuálne úspešný v ďalšom ponukovom konaní. Týmto tvrdením de facto priznal, že žalovaný 1/ bol jediným vlastníkom Predmetných nehnuteľností. V duplike však už uvádza, že nehnuteľnosti užíva na základe toho, že má na užívanie súhlas od vlastníka týchto nehnuteľností, a to od Z. G., ktorá tieto nehnuteľnosti vydržala. Žalobca si teda len sám protirečí, zavádza a svojvoľne neúspešne uplatňuje svoje práva. Záverom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/203/2018 a na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/32/2020 vyslovil, že žalovať právnu skutočnosť (napr. neplatnosť zmluvy) možno len v prípade, ak to vyplýva z osobitného zákona. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, na základe akého ustanovenia osobitného predpisu sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, a zároveň ani Likvidátorovi nie je známe na základe akého ustanovenia sa predmetný spor vedie. Existencia ustanovenia osobitného predpisu pripúšťajúceho podanie žaloby o neplatnosť kúpnej zmluvy je z procesného hľadiska podstatnou náležitosťou žaloby o určenie právnej skutočnosti. V prípade absencie ustanovenia osobitného predpisu, na základe ktorého sa môže viesť konanie, je potrebné pre procesnú neprípustnosť žalobu zamietnuť.

8. Okresný súd uviedol, že žalobca na pojednávaní dňa 04.03.2022 na podanej žalobe zotrval a k jej dôvodom doplnil, že v spise likvidátora sa nachádza znalecký posudok č. 86/2020, ktorý bol vypracovaný za účelom ohodnotenia všeobecnej hodnoty pozemkov, ktoré boli predmetom speňaženia v rámci ponukového konania. V tomto znaleckom posudku je stanovená hodnota speňažovaných pozemkov na sumu 127.000,00 Eur. Z listín, ktoré sú súčasťou spisu, je zrejmé, že úspešným záujemcom sa stal žalovaný 2/, ktorý ich kúpil za 35.000,00 Eur, čo je výrazne pod hodnotou stanovenou týmto znaleckým posudkom. Z tohto dôvodu mal žalobca za to, že došlo k speňaženiu Predmetných nehnuteľností zo strany Likvidátora za nápadne nevýhodných podmienok, čo je ďalší dôvod neplatnosti Spornej zmluvy. Právny zástupca žalovaných na uvedenom pojednávaní zotrval na doterajších tvrdeniach. Doplnil, že v zmysle posledného vyjadrenia žalobcu sa žalobca nedomáha určenia kúpnej zmluvy z dôvodov uvedených v žalobe, teda ponukového konania, ale z dôvodu údajného vydržania predmetných nehnuteľností treťou osobou. Ide o podstatnú zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa tohto ustanovenia zmenou žaloby je podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom. Vzhľadom na to, že zmena žaloby už bola vykonaná po podstatných a mnohých tvrdeniach strán sporu a po dokazovaní a výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, žiadal, aby súd zmenu žaloby nepripustil.

9. Okresný súd uviedol, že potom, ako postupom podľa § 181 ods. 2 CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré nesporné a uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, požiadal žalobca o odročenie pojednávania a o poskytnutie lehoty do 10 dní, v rámci ktorej sa súdu vyjadrí, či pristúpi alebo nepristúpi k zmene žaloby a v akom znení. Písomným podaním na č.l. 326 spisu žalobca následne požiadal, aby súd pripustil zmenu žaloby tak, že sa podanou žalobou domáha, aby súd určil, že žalovaný 1/ je výlučným vlastníkom Predmetných nehnuteľností. Ohľadne existencie naliehavého právneho záujmu na tomto určení opätovne poukázal na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR zo dňa 02.10.2016, sp. zn. 31 Cdo/4001/2013. Doplnil, že ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu ČR, naliehavý právny záujem je daný práve tým, že v prípade, ak by zmluva uzatvorená s iným záujemcom bola vyhlásená za neplatnú v konaní o určenie neplatnosti dotknutej zmluvy, resp. v konaní o určení vlastníckeho práva, v rámci ktorého súd prejudiciálne posúdi otázku platnosti predmetnej kúpnej zmluvy, tak neúspešný záujemca, ktorým žalobca je, by sa mohol znovu domáhať práv, ktoré mu boli popreté porušením pravidiel ponukového konania a postupom likvidátora pri speňažovaní nehnuteľností, pričom žalobca nemá žiadne iné prostriedky, ktorými by sa mohol domáhať

ochrany svojich práv. Vzhľadom k uvedenému je nepochybné, že rozhodnutie súdu vydané v tejto právnej veci sa priamo týka právnej sféry žalobcu, v dôsledku čoho je žalobca aktívne legitimovaný v predmetnom spore a má na rozhodnutí vo veci naliehavý právny záujem.

10. Okresný súd uviedol, že likvidátor žalovaného 1/ a žalovaný 2/ navrhli zmenu žaloby neprípustiť. Pre prípad jej pripustenia uviedli, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, nakoľko aj v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ sa právne postavenie žalobcu nezmení, neodstráni sa ani spornosť žalobcovho práva a ani neistota v jeho právnom vzťahu. Na pojednávaní dňa 04.05.2022 okresný súd z dôvodu, že výsledky doterajšieho konania mohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (§ 143 ods. 1 CSP a contrario), zmenu žaloby pripustil.

11. Okresný súd uviedol, že na pojednávaní žalobca netrval na argumentácii, že vlastníkom Predmetných nehnuteľností nie je žalovaný 1/ ale tretia osoba titulom vydržania a v tejto súvislosti nepodal návrh, aby súd pripustil zmenu žalobných dôvodov v tomto rozsahu. Zároveň uviedol, že má naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby, nakoľko naliehavý právny záujem nemusí mať iba účastník právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, ale aj ten, koho sa ten žalovaný právny vzťah priamo týka, resp. môže byť pre neho nejakým spôsobom užitočný. Pozitívne rozhodnutie súdu v tejto právnej veci sa bude týkať práve žalobcu, pretože Likvidátor bude musieť opätovne pristúpiť k speňažovaniu Predmetných nehnuteľností, tým pádom bude mať žalobca možnosť a teda právo zúčastniť sa ďalšieho speňažovania majetku v rámci likvidácie. Doplnil, že Predmetné nehnuteľnosti užíva z toho titulu, že existuje nájomná zmluva medzi ním a žalovaným 1/. Nevie, kedy bola uzatváraná. Zdá sa mu, že v roku 2012 bola predĺžovaná jej platnosť. Mala by byť platná do roku 2025. Po tom, čo žalovaný 1/ vstúpil do dodatočnej likvidácie, mu Likvidátor povedal, že tým, že on vstúpil do tejto likvidácie, je nájomná zmluva zrušená. Písomne však k ukončeniu zmluvy nedošlo. V tejto súvislosti navrhol doplniť dokazovanie spomínanou nájomnou zmluvou.

12. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia k posúdeniu procesnej subjektivity žalovaného 1/ uviedol, že právna úprava dodatočnej likvidácie obchodnej spoločnosti platná a účinná v čase, kedy bola dodatočná likvidácia žalovaného 1/ nariadená (07.01.2020), neobsahovala ustanovenia o tom, či nariadenie dodatočnej likvidácie vedie k obnove právnej subjektivity pôvodnej obchodnej spoločnosti alebo či ide len o osobitnú majetkovú podstatu (masu) pod správou dodatočného likvidátora, ktorý s ňou nakladá pod vlastnou právnou subjektivitou. Uvedenú situáciu zákonodarca vyriešil až s účinnosťou od 01.10.2020 (zákon č. 390/2019 Z. z., ktorým bol novelizovaný Obchodný zákonník), a to tak, že ak súd rozhodne o nariadení dodatočnej likvidácie obnoví zápis spoločnosti v obchodnom registri a od obnovenia zápisu spoločnosti do obchodného registra sa na právnickú osobu hľadí, akoby nezanikla. Do účinnosti uvedenej novely (ktorá sa však s poukazom na § 768s ods. 7 ObZ na prejedávaný prípad neaplikuje) najvyššie súdne authority vyslovili názor, že zápis dodatočnej likvidácie do obchodného registra má za následok neúplné obnovenie právnej subjektivity (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 479/2011), resp. že zánikom súkromnoprávnej subjektivity nezaniká nevyhnutne aj spôsobilosť byť účastníkom konania, a teda procesnoprávnu subjektivitu (pre určitý druh konaní) možno posudzovať oddelene od hmotnoprávnej právnej subjektivity (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 414/2014, či rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 215/2007 z 29. januára 2008) a ďalej, že povolenie dodatočnej likvidácie obchodnej spoločnosti neznamená plnohodnotné obnovenie právnej subjektivity, avšak na strane druhej absolútne potieranie procesnoprávnej subjektivity by malo za následok stratu zmyslu zákonného ukotvenia dodatočnej likvidácie, ktorým je jednak ochrana veriteľov pri uspokojovaní ich pohľadávok z dodatočne zisteného majetku spoločnosti a napokon aj ochrana majetkových práv samotných spoločníkov spoločnosti pri delení likvidačného zostatku. Likvidátor pritom robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti v rozsahu dikcie § 72 Obchodného zákonníka. Pri posudzovaní obnovy právnej procesnoprávnej subjektivity je tak determinantom účel dodatočnej likvidácie (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 711/2014). Najvyššie súdne authority teda priznali dodatočne likvidovanej spoločnosti právnú subjektivitu, avšak len v tom rozsahu, ktorý súvisí s účelom dodatočnej likvidácie. Aplikujúc uvedené závery na prejedávaný prípad dospel okresný súd k záveru, že pokiaľ je účelom dodatočnej likvidácie účinné a hospodárne „zbavenie sa“ majetku spoločnosti, získanie výťažku z tohto majetku a jeho následné použitie na úhradu pohľadávok veriteľov, či na jeho rozdelenie medzi spoločníkov ako likvidačný zostatok, ktoré „zbavenie sa“ majetku bolo v prejedávanom prípade riešené ponukovým konaním a následným uzatvorením kúpnej zmluvy so žalovaným 2/, hoci predmetnú zmluvu podpísal Likvidátor, konal za spoločnosť, ktorej majetok patril, t. j. nie za neexistujúci subjekt. Následne, pokiaľ uvedená spoločnosť v dodatočnej likvidácii bola účastníkom

kúpnej zmluvy, je len logické, že musí byť aj stranou v spore, ktorého predmetom je určenie neplatnosti takejto zmluvy, či sporu, ktorého predmetom je riešenie otázky, či uvedená spoločnosť skutočne bola vlastníkom nehnuteľností, ktoré sa touto zmluvou prevádzali. Uvedené platí podľa názoru o to skôr, že ako už bolo uvedené vyššie, zákonodarca s účinnosťou od 01.10.2020 jednoznačne stanovil, že po nariadení dodatočnej likvidácie sa na právnickú osobu hľadí ako by nebola zanikla. I úmyslom zákonodarcu preto bolo aby dodatočná likvidácia znamenala obnovenie právnej (a teda aj procesnej) subjektivity obchodnej spoločnosti. Preto okresný súd konanie voči žalovanému 1/ nezastavil.

13. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný 1/ je výlučným vlastníkom Predmetných nehnuteľností.

14. Okresný súd poukázal na to, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené jeho právo alebo právny vzťah, ktorého je žalobca účastníkom, alebo ak by sa jeho právne postavenie bez toho určenia stalo neistým. Okresný súd vymedzil podstatu určovacej žaloby a odkázal na ustálené závery judikatúry pri vymedzení obsahu pojmu „naliehavý právny záujem“. Zdôraznil, že v prejednávanej prípadnej žalobe žalobca ani netvrdil, že je vlastníkom Predmetných nehnuteľností (a ani sa nedomáha určenia svojho vlastníckeho práva k Predmetným nehnuteľnostiam), keď svoj naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaného 1/ odvodzuje len od toho, že v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ k Predmetným nehnuteľnostiam by Likvidátor žalovaného 1/ musel zopakovať ponukové konanie, v ktorom by sa (opätovne) o kúpu Predmetných nehnuteľností mohol žalobca uchádzať. Rovnako žalobca nie je (a ani tak netvrdí) účastníkom právneho úkonu (Spornej zmluvy), ktorá bola podkladom na zápis vlastníckeho práva žalovaného 2/ k predmetným nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti judikatúra výnimočne pripustila naliehavý právny záujem aj žalobcu, ktorý sa nedomáha určenia svojho (vlastníckeho alebo iného vecného práva k nehnuteľnosti) v konaní a ktorý nebol ani účastníkom právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a to za predpokladu, ak určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. Toto priaznivé ovplyvnenie môže spočívať napr. v založení možnosti uplatnenia vlastného (zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu) vynútiteľného práva k predmetu určenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 69/2003). Sem možno zahrnúť napr. právo v konaní úspešného žalobcu na prednostný prevod nebytového priestoru (bytu) do vlastníctva podľa §16 ods. 3 zák. č. 182/1993 Zb. (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu NS SR sp. zn. 3 MCdo 7/2006).

15. Okresný súd zdôraznil, že žalobca svoj právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaného 1/ k Predmetným nehnuteľnostiam odvodzuje len od toho, že v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ k Predmetným nehnuteľnostiam by Likvidátor žalovaného 1/ musel zopakovať ponukové konanie, v ktorom by sa (opätovne) o kúpu Predmetných nehnuteľností mohol žalobca uchádzať, pričom sa domáha záverov rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR zo dňa 02.10.2016, sp. zn. 31 Cdo/4001/2013. K citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu ČR okresný súd uviedol, že ním konajúci súd nie je viazaný už len z dôvodu, že sa jedná o rozhodnutie súdu iného štátu a vydané podľa právnej úpravy platnej v uvedenom inom štáte. Obsahom citovaného rozhodnutia sa však zaoberal a dospel k záveru, že Najvyšší súd ČR ako primárnu neriešil otázku naliehavého právneho záujmu tretej osoby na určení neplatnosti zmluvy uzavretej medzi vyhlasovateľom verejnej obchodnej súťaže a ďalším subjektom, ale riešil otázku jeho aktívnej legitímácie v prípade, ak si vyhlasovateľ tejto súťaže vopred vyhradil právo zmluvu zo žiadnym z účastníkov neuzatvoriť avšak toto právo nevyužil. Svoj následný záver pritom považoval za osobitne aplikovateľný v prípade, ak je vyhlasovateľom verejnej súťaže verejnoprávna korporácia.

16. Okresný súd preto pri skúmaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení vlastníckeho práva k Predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 1/, vychádzal prioritne z judikatúry Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že naliehavý právny záujem žalobcu, ktorý sa nedomáha určenia svojho (vlastníckeho alebo iného vecného práva) k nehnuteľnosti v konaní a ktorý nebol ani účastníkom právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, je možné pripustiť, za predpokladu, ak určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. Toto priaznivé ovplyvnenie môže spočívať napr. v založení možnosti uplatnenia vlastného (zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu) vynútiteľného práva k predmetu určenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 69/2003). Sem možno zahrnúť napr. právo v konaní úspešného žalobcu na prednostný prevod nebytového priestoru (bytu) do vlastníctva podľa §16 ods. 3 zák. č.

182/1993 Zb. (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu NS SR sp. zn. 3 MCdo 7/2006). V prejedávanom prípade bol žalobca spolu s ďalšími štyrmi subjektami účastníkom ponukového konania (§ 92 ods. 1 písm. d/ zákona č. 7/2005 Z.z.) tak, ako to vyplýva z listiny „Ponukové konanie“ na č.l. 8 spisu. V predmetnom ponukovom konaní úspešný nebol, keď ponúkol najnižšiu cenu za Predmetné nehnuteľnosti, a to 16.000 Eur, zatiaľ čo účastník W. U. sumu 34.000 Eur, účastníčka O. O. sumu 33.000 Eur, účastníčka L.. G. H. sumu 32.000 Eur a žalovaný 2/ sumu 35.000 Eur a navyše žalobca nesplnil ani podmienku stanovenú v bode 7 podmienok ponukového konania, a to čestné vyhlásenie o tom, že nemá voči žalovanému 1/ záväzky od 07.01.2020 do 23.12.2020. Následne Likvidátor žalovaného 1/ uzatvoril Spornú zmluvu so žalovaným 2/, ktorý je v súčasnosti vedený ako vlastník Predmetných nehnuteľností. Podľa názoru súdu však žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalobcu 1/ k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý odôvodňuje tým, že by sa opätovne mohol uchádzať o nadobudnutie týchto nehnuteľností.

17. Okresný súd zdôraznil, že ani v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ k predmetným nehnuteľnostiam žalobca nezíska žiadne právne vynútiteľné právo k Predmetným nehnuteľnostiam tak, ako tomu bolo napr. v judikátoch citovaných vyššie (napr. právo na prednostný prevod podľa zákona č. 182/1993 Zb.). Vyhovením jeho určovacej žalobe sa jeho právne postavenie nezmení, neodstráni sa ani spornosť žalobcovho práva a ani neistota v jeho právnom vzťahu. V tejto súvislosti okresný súd osobitne upozornil, že žalobca v priebehu konania ani len presvedčivo netvrdil (a už vôbec nepreukázal) aký je vlastne jeho právny vzťah k Predmetným nehnuteľnostiam. Zatiaľ čo v rámci dupliky tvrdil, že užíva Predmetné nehnuteľnosti na základe toho, že má na ich užívanie súhlas od vlastníka týchto nehnuteľností, a to od Z. G. (rod. R.), ktorá tieto nehnuteľnosti vydržala, na pojednávaní dňa 04.05.2022 uviedol, že na vyššie uvedenej argumentácii netrvá a že predmetné nehnuteľnosti užíva z toho titulu, že existuje nájomná zmluva medzi ním a žalovaným 1/ (nevie uviesť, kedy bola uzatvorená, ale predĺžovaná bola okolo r. 2012), za účelom predloženia ktorej navrhol pojednávanie odročiť. Z dôvodu, že k zmene skutkových tvrdení žalobcu a k jeho návrhu na doplnenie dokazovania došlo až na pojednávaní dňa 04.05.2022, hoci ich žalobca mohol uplatniť už skôr (v žalobe, v duplike, vo vyjadrení na č.l. 253 a nasl. spisu, na pojednávaní dňa 4.3.2022 a podobne), a navyše vykonanie navrhovaného dokazovania by vyžadovalo odročenie pojednávania, súd na predmetné prostriedky procesného útoku neprihliadal (§ 153 ods. 2 CSP). Len na okraj okresný súd uviedol, že obsahom spisu sú viaceré výzvy Likvidátora žalovaného 1/, adresované žalobcovi, na uzavretie nájomnej zmluvy na Predmetné nehnuteľnosti ako aj návrh nájomnej zmluvy, ktorú žalobca nepodpísal (viď. napr. listina s označením „doručenie nájomnej zmluvy“ na č. l. 91 spisu a zmluva o nájme pozemkov na č. l. 92 spisu). Už samo uvedené znepravdepodobňuje skutkové tvrdenia žalovaného o existencii nájomnej zmluvy uzatvorenej pred r. 2012.

18. Okresný súd následne uviedol, že pokiaľ žalobca nemá žiadny právny vzťah k Predmetným nehnuteľnostiam a prípadným vyhovením žalobe (t.j. určením, že vlastníkom Predmetných nehnuteľností je žalovaný 1/) nezíska žiadne právne vynútiteľné právo k Predmetným nehnuteľnostiam, bolo potrebné ešte vysporiadať sa s argumentáciou žalobcu, že jeho naliehavý právny záujem tkvie v tom, že v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného 1/ k Predmetným nehnuteľnostiam by Likvidátor žalovaného 1/ musel zopakovať ponukové konanie, v ktorom by sa (opätovne) o kúpu Predmetných nehnuteľností mohol žalobca uchádzať.

19. K uvedenej argumentácii okresný súd uviedol, že platná právna úprava nestanovuje, akým spôsobom má likvidátor majetok zrušenej spoločnosti likvidovať, a to ani v prípade, ak likvidátora ustanovil súd (ako tomu bolo v prejedávanom prípade), keď § 75b ods. 4 ObZ pojednáva len o oprávneniach likvidátora stanoveného súdom len pri zisťovaní majetku zrušenej spoločnosti a odsek 3 citovaného ustanovenia len všeobecne konštatuje, že likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti, že pri výkone tejto pôsobnosti likvidátor najmä plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, koná za spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov a že nové zmluvy môže uzavierať len v súvislosti s ukončením doterajších právnych vzťahov. Z uvedeného vyplýva, že nie je možné konštatovať, že v prípade vyhovenia žalobe by Likvidátor musel zopakovať ponukové konanie, do ktorého by sa žalobca mohol prihlásiť. Likvidátor by totiž mohol zvoliť iný spôsob speňaženia nehnuteľností odlišný od ponukového konania (napr. dobrovoľnú dražbu, verejnú obchodnú súťaž), či zvoliť celkom iný vhodný spôsob speňažovania majetku, do ktorého by sa žalobca nie len nemusel prihlásiť, ale by o ňom nemusel získať ani vedomosť, napr. predaj formou inzerátu zverejnenom v

miestnej tlači, či na internete (k uvedenému pozri napr. § 92 ods. 1 písm. e/ zákona č. 7/2005 Z. z.). Zároveň platná právna úprava likvidátorovi neukladá povinnosť pred prevodom majetku likvidovanej spoločnosti zverejniť podmienky prevodu majetku v Obchodnom vestníku, v inom verne prístupnom informačnom systéme, printových médiách, na úradnej tabuli obce a podobne a napokon platná právna úprava výslovne neoprávňuje niektoré subjekty prevodu majetku obchodnej spoločnosti napadnúť Práve na tomto mieste je pritom potrebné vidieť zjavnú odlišnosť predaja nehnuteľného majetku v rámci likvidácie obchodnej spoločnosti napr. od nakladania s majetkom obcí, či štátu. Okresný súd poukázal na zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a zákon č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu aby zdôraznil, že v prípade nakladania s verejnými financiami, či majetkom, platná právna úprava obsahuje presnú úpravu podmienok a procesov, za splnenia ktorých a postupom podľa ktorých sa s verejným majetkom nakladá a zároveň výslovne niektoré subjekty oprávňuje domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu alebo určenia vlastníckeho práva v prípade porušenia zákona. Uvedené oprávnenie vyplývajúce z osobitného zákona potom nahrádza naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ veta pred bodkočiarkou CSP a na tieto žaloby sa tak vzťahuje § 137 písm. c/ veta za bodkočiarkou CSP, v zmysle ktorej naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Zákonodarcu teda v prípade, ak na to existuje verejný záujem, výslovne zakotvil procesy a podmienky nakladania s verejným majetkom a zároveň oprávnenia určitých subjektov prevodu verejného majetku napadnúť určovacími žalobami, a to bez potreby naliehavý právny záujem preukazovať.

20. V prípade, ak je predmetom prevodu majetok súkromných osôb, zákonodarcu obdobným spôsobom nepostupoval, a teda podľa názoru okresného súdu možno pripustiť určovacie žaloby týkajúce sa majetku súkromných osôb len za preukázania existencie naliehavého právneho záujmu (tak, ako to vyplýva z vety pred bodkočiarkou § 137 písm. c/ CSP), a teda (pokiaľ súd bude ďalej pojednávať o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam) v prípade, aj je žalobcom ten, kto tvrdí, že je vlastníkom určitej nehnuteľnosti, ten, kto bol účastníkom právneho vzťahu, ktorý sa stal podkladom na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, alebo ten, koho postavenie voči žalovanému bude priaznivo ovplyvnené určením existencie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Uvedené priaznivé ovplyvnenie však musí byť ovplyvnením priamym, t.j. takým, že žalobca získa voči žalovanému, či voči nehnuteľnostiam priamo vynútiteľné právo (viď už vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 69/2003, či sp. zn. 3 MCdo 7/2006). Priamo vynútiteľným právom však rozhodne nie je obyčajná možnosť opätovne sa uchádzať o kúpu nejakej nehnuteľnosti. V opačnom prípade by totiž napr. každý účastník verejnej obchodnej súťaže, či ponukového konania, ktorého ponuka nebola víťazná, sa mohol vždy domáhať určenia neplatnosti zmluvy, či určenia vlastníckeho práva predchádzajúceho vlastníka už len z tohto titulu, že v ďalšej súťaži alebo konaní ponúkne viac ako v poslednej súťaži úspešný uchádzač. Dokonca, takúto žalobu by mohol podať aj akýkoľvek iný subjekt, ktorý sa verejnej obchodnej súťaže alebo ponukového konania nezúčastnil, a v akejkolvek lehote. Po (prípadnom) úspechu v žalobe, ak by vôbec nejaká ďalšia súťaž alebo ponukové konanie nasledovalo, by však v žalobe úspešný žalobca opätovne nemusel byť so svojou (teraz už zvýšenou) ponukou úspešný, alebo by úspešný aj byť mohol, ale neplatnosť zmluvy (či určenie vlastníckeho práva) by napadol ďalší z neúspešných uchádzačov, či iná osoba, ktorá sa nezúčastnila ani následnej súťaže. Tým by sa však prevod majetku stal jednak značne nepružným a zároveň by boli absolútne popreté legitímne očakávania a právna istota osoby, ktorá už po prvý krát v súťaži, či v ponukovom konaní úspešná bola, zmluvu riadne uzatvorila a je zapísaná ako vlastníka nehnuteľností v katastri nehnuteľností. Rovnako absurdná by mohla byť situácia, ak by obchodná spoločnosť predávala nejaký nehnuteľný majetok priamo a mala by viacerých záujemcov o jeho kúpu. Každý zo záujemcov by ponúkol nejakú kúpnu cenu a po tom, čo by bola uzatvorená zmluva z jedným z nich, by sa opätovne mohol každý z tých, záujemcov, s ktorým zmluva uzatvorená nebola, domáhať určenia neplatnosti zmluvy, či vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, a to s predpokladom, že pokiaľ jeho posledná ponuka akceptovaná nebola, túto ponuku zvýši a úspešný byť môže. Podľa názoru súdu tak skutočnosť, že Likvidátor žalobcu 1/ by v prípade úspechu žalobcu v tomto konaní musel Predmetné nehnuteľnosti vhodným spôsobom speňažiť a tiež skutočnosť, že žalobca má o získanie týchto nehnuteľností záujem, nepredstavuje sama o sebe naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd žalobu zamietol a nakoľko dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie žalobcovho naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, nebolo už potrebné vysporiadať sa s ostatnou argumentáciou strán sporu o tom, či ponukové konanie bolo alebo nebolo transparentné, či sporná zmluva je alebo nie je absolútne neplatná, či žalobca má alebo nemá aktívnu vecnú legitímáciu, a podobne

22. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/ ako procesne úspešným stranám sporu priznal voči v spore neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

23. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Žalobca pripomenul, že v priebehu konania odôvodňoval naliehavý právny záujem na podanie žaloby tým, že pozitívne rozhodnutie o žalobe by mohlo mať priaznivý dopad na právne postavenie žalobcu z dôvodu, že sa zúčastnil ponukového konania a pozitívne rozhodnutie o žalobe by mohlo ovplyvniť právne postavenie žalobcu v tom smere, že môže byť eventuálne úspešným v ďalšom ponukovom konaní, ktoré by žalovaný 1/ uskutočnil ak by konajúci súd žalobe žalobcu vyhovel. Zdôraznil, že ďalej žalobca odôvodňoval naliehavý právny záujem na podaní žaloby aj tým, že rozhodnutie súdu v danej právnej veci je spôsobilé zmeniť existujúci stav, t. j. dosiahnuť zmenu zápisu v katastri nehnuteľností ako to predpokladá ust. § 34 ods. 2 Katastrálneho zákona. Mal za to, že z obsahu jeho vyjadrení vyplýva, že žaloba nebola samoučelná, že žalobca mal na jej podanie relevantný dôvod, ktorý spočíval v tom, že sa zúčastnil ponukového konania, ktoré podľa jeho názoru neprebehlo správne a teda ako účastník ponukového konania má právo vedieť, či ponukové konanie, resp. súťaž, ktorej sa zúčastnil prebehla spôsobom, ktorý nepoškodil jeho právne postavenie. Opakovane poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/4001/2013 zo dňa 02.10.2016, ktoré bolo aj predmetom odôvodnenia okresného súdu. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nie je možné vychádzať zo záverov citovaného rozhodnutia. Uviedol, že na rozhodnutie senátu Najvyššieho súdu SR poukázal z dôvodu, že existencia obdobného rozhodnutia slovenského súdu mu nie je známa. Pokiaľ súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukazoval na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR vo veci naliehavého právneho záujmu, táto sa podľa žalobcu netýka situácie, ktorú v konaní namietal žalobca. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pojem naliehavý právny záujem nie je definovaný a teda závisí od konkrétnych okolností prejednávanej veci, nedá sa paušalizovať a má byť podľa názoru žalobcu použitý v kontexte práva žalobcu na prejednanie veci pred nezávislým súdom, ktoré garantuje Ústava SR v čl. 46.

24. Žalobca uviedol, že skutočnosť, že pozitívnym rozhodnutím o žalobe žalobcu by žalobca nedosiahol automaticky to, aby likvidátor uskutočnil nové ponukové konanie ešte neznamená, že žaloba nemá právny význam. Naliehavý právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby spočíva v tom, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie sporu a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Žalobca by pozitívnym rozhodnutím o žalobe dosiahol stav, kedy by nezávislý súd preskúmal postup likvidátora pri speňažení majetku likvidovanej spoločnosti a teda nadobudol by zistenie, či bol postup likvidátora správny alebo nie a teda rozhodnutím súdu by boli potvrdené alebo rozptýlené jeho pochybnosti o správnosti jeho postupu.

25. Žalobca sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že pozitívne rozhodnutie o žalobe by nemalo priaznivý dopad na jeho právne postavenie aj z dôvodu, že je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, čiže likvidátor speňažoval predmetné nehnuteľnosti, aby naplnil účel dodatočnej likvidácie a v prípade, ak by súd žalobe vyhovel, likvidátor je povinný postupovať tak, aby naplnil zákonný účel dodatočnej likvidácie, t. j. predmetné nehnuteľnosti v zmysle účelu dodatočnej likvidácie speňažiť musí a je jedno či v ponukovom konaní dobrovoľnej dražby alebo vo verejnej obchodnej súťaži a podobne, pretože je len a len na ostražitosti žalobcu, či by sa prípadného nového speňaženia nehnuteľnosti zúčastnil. Naliehavý právny záujem na podaní žaloby neznamená automaticky, že rozhodnutie musí priaznivo ovplyvniť právne postavenie žalobcu, ale že ho priaznivo ovplyvniť môže. Pozitívne rozhodnutie v danej právnej veci by postavenie žalobcu nepochybne mohlo priaznivo ovplyvniť.

26. Žalobca uviedol, že nesprávne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu v zmysle, že tento nie je daný znamená vo svojich dôsledkoch odopretie súdnej ochrany a popretie samej podstaty základného práva na súdnu ochranu. Žalobca mal za to, že okresný súd nedostatočne posúdil otázku naliehavého právneho záujmu a že porušenie jeho práva na súdnu ochranu došlo.

27. Žalobca zotrval na tom, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, resp. určenie vlastníckeho práva žalovaného 1/ v prejednávanej veci je daný a predpokladá ho i ust. § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. podľa ktorého, ak súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu okresný úrad vyznačí stav pred týmto právnom úkonom.

28. Podľa názoru žalobcu naliehavý právny záujem na určovacej žalobe nie je daný vtedy, ak by požadované určenie viedlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Mal za to, že tu ide o prípady, kedy sa žalobca domáha žalobou určenia neplatnosti právneho úkonu s tým, aby následne mohol žalobca podať žalobu na plnenie alebo inú určovaciu žalobu. V danej veci by však pozitívne rozhodnutie súdu o žalobe nevedlo k zbytočnému rozmnožovaniu sporov, pretože vlastnícke právo k nehnuteľnosti by nadobudol opäť žalovaný 1/ aby bol naplnený zákonný zmysel dodatočnej likvidácie majetku žalovaného 1/, keďže by muselo dôjsť k novému speňaženiu majetku žalovaného 1/.

29. Žalobca v odvolaní namietol procesný postup okresného súdu pokiaľ tento neprihliadol na prostriedky procesného útoku žalobcu z dôvodu, že k ich uplatneniu žalobcom došlo až na pojednávaní dňa 04.05.2022. Uviedol, že v dôsledku predbežného právneho posúdenia okresného súdu, ktorý na pojednávaní konanom dňa 04.03.2022 upozornil, že žaloba je procesne neprípustná žalobca podanú žalobu zmenil. Okresný súd následne na pojednávaní konanom dňa 04.05.2022 pripustil zmenu žaloby a oboznámil strany sporu s predbežným skutkovým a právnym posúdením veci, na základe ktorého následne žalobca navrhol vykonať dokazovanie predložením nájomnej zmluvy a výsluchom svedkov, čo súd odmietol vykonať s poukazom na ust. § 153 ods. 2 CSP. Žalobca mal za to, že ustanovenie o sudcovskej koncentrácii nebolo aplikované správne. Pripustil, že včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí súd po zohľadnení okolností konkrétneho prípadu a je ponechané na úvahe súdu, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, avšak súd musí vyhodnotiť konkrétne okolnosti v korelácii a najmä s prihliadnutím na účel sledovaný daným ustanovením, ako aj základnými princípmi civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že až na pojednávaní konanom dňa 04.05.2022 začal súd konať o zmenenej žalobe a oboznámil prítomných s predbežným skutkovým a právnym posúdením veci, v dôsledku ktorého žalobca navrhol doplniť dokazovanie tak, ako bolo uvedené. Do pojednávania konaného dňa 04.05.2022 žalobca nemal istotu v tom, či konajúci súd zmenu žaloby pripustí a nepoznal ani jeho predbežný právny názor. Vo veci tak nebolo vykonané žiadne dokazovanie na preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu na konaní o zmenenej žalobe. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že okresný súd dospel k nesprávnemu a predčasnemu záveru o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní žaloby.

30. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru súd nesprávne posúdil jeho právny vzťah k nehnuteľnostiam a to z dôvodu, že žalobca v priebehu konania tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti užíva, pričom túto skutočnosť žiadnym spôsobom nespochybnili ani žalovaní.

31. Vo vzťahu k predčasnosti záveru súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu poukázal na závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/35/2019 osobitne záver, že účelom civilného procesu je spory riešiť a prinášať spravodlivosť a nie ich odmieťať cez rôzne arbitrárne, procedurálne rituály. Sudca by sa vždy mal v prvom rade zaoberať materiálным predmetom sporu, lebo len preto sa vec dostala na súd, aby sa rozhodlo o hmotnom práve. Domáhal sa aplikácie článkov 2 a 3 CSP, v zmysle ktorých súd má dbať najmä na to, aby ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov bola spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Žalobca ku skutočnosti, že v konaní odkazoval najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR v odvolaní uviedol, že nevidí problém v tom, ak niet na nejakú právnu otázku rozhodnutie slovenského súdu aby bolo v konaní poukázané na to, ako túto právnu otázku vyriešil súd iného štátu, pričom išlo o štát s podobnou ak nie rovnakou právnou úpravou v danej oblasti akú má Slovenská republika a nešlo o bežné rozhodnutie súdu, ale rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR. Uviedol, že iný slovenský súd, konkrétne Okresný súd Martin nemal problém sa s názorom veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR stotožniť a pri vydaní svojho rozhodnutia z neho vychádzať.

32. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne nesprávne zrušil podľa ust. § 389 CSP a aby vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v plnom rozsahu.

33. Likvidátor žalovaného 1/ a žalovaný 2/ sa k odvolaniu vyjadrili, že okresný súd viedol konanie na súde prvej inštancie v zmysle zásad CSP, umožňoval sa stranám vyjadrovať k všetkým skutočnostiam, ktoré v konaní predložili a v neposlednom rade umožnil žalobcovi pripustiť zmenu žaloby. K preukázaniu naliehavého právneho záujmu žalobcu zdôraznil, že ak by aj súd vyhovel žalobcovej žalobe a žalovaný 1/ by sa stal opäť vlastníkom nehnuteľností likvidátor žalovaného 1/ by naplnil účel o dodatočnej likvidácii aj tým, že by predmetné nehnuteľností previedol kúpno-predajnou zmluvou na tretiu osobu.

Žiadny právny predpis likvidátorovi žalovaného 1/ neurčuje ako má postupovať pri speňažovaní majetku spoločnosti v dodatočnej likvidácii nariadenej pred 30.09.2020. Poukázal na odôvodnenie okresného súdu a uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o tom, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem riadne odôvodnil a predmetnú vec aj riadne právne posúdil. Osobitne pritom zdôraznil, že aj v prípade, ak by dodatočne objavený majetok musel likvidátor opäť speňažovať, mohlo by to prebehnúť bez žalobcovej účasti a teda žalobca nedisponuje vynútilným právom, na základe ktorého by sa mohol zúčastniť predaja predmetných nehnuteľností. Pokiaľ žalobca svoj naliehavý právny záujem odôvodňuje len možnosťou účasti v ďalšom ponukovom konaní, tak jeho uskutočnenie nenariaďuje žiadny právny predpis. K týmto záverom došiel aj súd prvej inštancie, a preto rozhodol, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na predmetnej veci, s čím sa likvidátor žalovaného 1/, ako aj žalovaný 2/ stotožnili. Zdôraznili, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol relevantné odvolacie dôvody, ktorým by bolo možné jeho odvolaniu vyhovieť. Uvádza iba skutočnosti, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia už vysporiadal súd prvej inštancie.

34. K procesným námietkam žalobcu žalovaní upozornili, že súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhovaný dôkaz a to predloženie nájomnej zmluvy z roku 2012, ktorú mal žalobca uzavrieť so žalovaným 1/, ktorý bol v roku 2003 vymazaný z Obchodného registra. Okresný súd odmietol dôkazy vykonať z dôvodu, že túto listinu mohol žalobca do konania predložiť od začiatku vedenia konania. Zároveň súd vzhľadom na zistený skutkový stav a vzhľadom na predložené dôkazy spochybnil existenciu tejto nájomnej zmluvy. Podľa žalobcu neexistenciu tejto zmluvy potvrdzuje sám žalobca tým, že ju nepriložil k svojmu odvolaniu. Žalobcov odvolací dôvod spočívajúci v odmietnutí vykonania dokazovania výsluchu svedkov označili žalovaní za nedôvodný, pretože okresný súd uvedené dokazovanie nevykonával z dôvodu, že výsluch týchto svedkov nesmeroval k preukázaniu naliehavého právneho záujmu, ktorý súd skúmal po pripustení zmeny žaloby prioritne v rámci konania o žalobe podľa § 137 písm. c) CSP. Vypočutie svedkov ako to vyplýva z podania žalobcu zo dňa 21.03.2022 žalobca navrhol z dôvodu, aby sa vyjadrili k priebehu dodatočnej likvidácie. Žalobcom navrhnutí svedkovia teda nemali v konaní preukazovať žalobcov naliehavý právny záujem, ale mali sa vyjadrovať k iným skutočnostiam. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie skúmal prednostne existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu nevykonával iné dôkazy ako tie, ktoré smerovali k jeho preukázaniu. Poukázal pritom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 590/2017 zo dňa 06.10.2017 v zmysle ktorého, ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem o ním požadované určenie ide o samostatný a prvoradý dôvod zamietnutia žaloby. Vzhľadom na uvedené žalovaní skonštatovali, že žalobca neuviedol v odvolaní také relevantné odvolacie dôvody, na základe ktorých by bolo možné vyhovieť jeho odvolaniu. Uvedli, že žalobca počas celého konania uvádzal skutočnosti, ktoré od podania k podaniu účelovo menil čo viedlo k tomu, že svoje vlastné tvrdenia uvádzal viackrát protichodne. Uvedené je preukázané najmä žalobcovými tvrdeniami, v ktorých najprv tvrdil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalovaný 1/, neskôr tvrdil, že ich vlastníkom je Z. G., ktorá mu ich prenechala na užívanie a pri zmene žaloby opakovane tvrdil, že vlastníkom nehnuteľnosti je znova žalovaný 1/, s ktorým mal ako so spoločnosťou vymazanou z obchodného registra v roku 2012 uzavrieť nájomný vzťah zmluvy na užívanie predmetných nehnuteľností. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a aby žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

35. Žalobca v odvolacej replike zotrval na tom, čo uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie vo svojich písomných podaniach, ako aj ústnych prednesoch. Mal za to, že ním podané odvolanie je dôvodné, a preto navrhol, aby mu odvolací súd v plnom rozsahu vyhovel.

36. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

37. Odvolací súd je v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie:

38. Obchodná spoločnosť AGROPLANT, spol. s r. o. bola dňa 01.10.2003 vymazaná z Obchodného registra.

39. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.12.2019, č. k. 33Exre/556/2018-67, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.01.2020, súd nariadil dodatočnú likvidáciu majetku spoločnosti AGROPLANT, spol. s r.o. a vymenoval Likvidátora.

40. V rámci dodatočnej likvidácie žalovaného 1/ Likvidátor pristúpil k speňaženiu majetku spoločnosti formou ponukového konania. Speňažovaným majetkom boli Predmetné nehnuteľnosti. Žalobca podal prihlášku do ponukového konania, v rámci ktorej ponúkol za Predmetné nehnuteľnosti sumu 16.000 Eur

41. Likvidátor určil za víťaza ponukového konania žalovaného 2/ a na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.2020 previedol Predmetné nehnuteľnosti na žalovaného 2/ za kúpnu cenu 35.000 Eur, na základe čoho bolo zapísané vlastnícke právo k Predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2/.

42. Podľa § 261 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

43. Podľa § 75a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom k 7.1.2020 - deň právoplatnosti uznesenia o nariadení dodatočnej likvidácie žalovaného 1/, ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu, bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii. Pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

44. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu, ktoré nepovažuje za hospodárne opakovať, preto na neho v zmysle ust. § 297 ods. 2 CSP poukazuje a iba nad jeho rámec k odvolacím námietkam uvádza:

45. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu tak v rozsahu posúdenia procesnej spôsobilosti žalovaného 1/ v konaní, ako aj závere, že na strane žalobcu nie je daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalovaného 1/ k predmetným nehnuteľnostiam.

46. Žalobca sa v odvolaní domáhal toho, že jeho žaloba nebola samoučelná a dôvodom jej podania bola skutočnosť, že sa zúčastnil ponukového konania, ktoré podľa jeho názoru neprebehlo správne a žalobca sa domnieva, že ako účastník ponukového konania má právo vedieť, či toto prebehlo spôsobom, ktorý nepoškodil jeho právne postavenie. Z uvedeného však vyplýva, že žalobca si dostatočne neuvedomil podstatu a charakter likvidácie a zamieňa si ju za verejnoprávne ponukové konania, resp. štandardizované procesy ponukových konaní v súkromnom práve, ako sú verejná obchodná súťaž alebo predaj majetku v konkurznom konaní. Okresný súd pritom veľmi správne poukázal na charakter a podstatu likvidácie ako procesu speňaženia majetku súkromnej spoločnosti, pričom zdôraznil, že rozsah povinnosti likvidátora pri speňažovaní majetku súkromnej spoločnosti je v Obchodnom zákonníku upravený iba veľmi stručne a konkrétne postupy si likvidátor určuje sám. Odvolací súd v súlade s odôvodnením okresného súdu už potom iba na dovysvetlenie dodáva, že likvidácia je proces, ktorý prichádza do úvahy výlučne v prípade, ak spoločnosti ostal majetok prevyšujúci záväzky spoločnosti. Ak by spoločnosť mala viac záväzkov ako majetku, likvidáciu by nahradil konkurz.

47. Zjednodušene povedané, v likvidácii ide o majetok spoločnosti, ktorý má byť rozdelený iba medzi spoločníkov likvidovanej spoločnosti. Preto osobami, ktoré majú záujem na tom, aby likvidácia prebehla čo najefektívnejším spôsobom a majetok sa rozpredal čo najrýchlejšie a za čo najvyššiu cenu, sú spoločníci likvidovanej spoločnosti, ktorým bude prislúchať právo na podiel na likvidačnom zostatku. Voči nim likvidátor zodpovedá za priebeh likvidácie, ktorú je povinný vykonávať s odbornou starostlivosťou. Pre prípad porušenia jeho povinností (napríklad nevýhodný predaj majetku v rozpore s odbornou starostlivosťou) si voči likvidátorovi môžu uplatňovať zodpovednostné nároky spoločníci likvidovanej spoločnosti. Iné osoby, ktoré nie sú spoločníkmi v spoločnosti nemajú dôvod kontrolovať priebeh likvidácie, nemajú dôvod zasahovať do rozhodnutí likvidátora a nemajú ani dôvod následne sa domáhať

preskúmania postupu likvidátora alebo účinkov jeho rozhodnutí. Práve preto Obchodný zákonník ani iná právna norma neumožňuje podanie žaloby o neplatnosť právnych úkonov uzavretých likvidátorom pri likvidácii, teda nie je možné domáhať sa preverenia kúpnych zmlúv uzavretých likvidátorom v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP, ako sa toho v pôvodnej žalobe domáhal žalobca.

48. V zmysle uvedeného nie je možné skutkovo stotožniť obchodnú verejnú súťaž vyhlásenú na predaj verejného majetku, kde je implicitne daný záujem na transparentnosti súťaže, so speňažením súkromného majetku obchodnej spoločnosti, ktorý sa týka výlučne spoločníkov spoločnosti. V konečnom dôsledku spoločníci môžu uprednostniť rýchlosť predaja majetku pred možným (neistým) budúcim ziskom, v danom smere môžu inštruovať likvidátora a tretie subjekty nemajú právo takéto rozhodnutie namietať. Zároveň v tých právnych vzťahoch, kde je verejný záujem na tom, aby speňažovanie majetku prebehlo aj za možnej účasti kontroly verejnosti (verejnoprávne vzťahy pri speňažovaní majetku obce, štátu alebo verejného subjektu) sú spôsoby predaja verejného majetku upravené osobitnými normami, ako na to správne poukázal okresný súd. Rovnako v prípade speňažovania nehnuteľností v osobitných konaniach (exekučné, konkurzné) sú zákonom upravené postupy a možnosti preskúmania konkrétnych úkonov osôb speňažujúcich majetok. Záujem na verejnej kontrole však nie je odôvodnený v prípade speňažovania súkromného majetku súkromnej spoločnosti a preto ani platné a účinné právo takúto možnosť osobám nezúčastneným na právnych úkonoch súkromnej spoločnosti neumožňuje.

49. V zmysle vyššie uvedeného je potom nutné zdôrazniť, že námietka žalobcu, že má právo vedieť, či ponukové konanie a súťaž, ktorej sa zúčastnil prebehla spôsobom, ktorý nepoškodil jeho právne postavenie, nemá oporu v platnom práve, je v rozpore s účelom a princípom likvidácie majetku súkromnej spoločnosti a ani sám žalobca vo svojich podaniach nepoukázal na konkrétne ustanovenie zákona, v zmysle ktorého by mal právo domáhať sa prieskumu ponukového konania v procese likvidácie súkromnej obchodnej spoločnosti. Jediný argument, ktorý žalobca od počiatku uvádzal, bol odkaz na rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/4001/2013. Okresný súd pritom správne vyhodnotil citované rozhodnutie Najvyššieho súdu vo vzťahu k prejednávanej veci. Správne upozornil na skutočnosť, že rozhodnutiami súdu iného štátu nie je konajúci súd viazaný. K námietke žalobcu uvedenej v závere odvolania, že napriek tomu súdy Slovenskej republiky prihliadajú aj na rozhodnutia súdov Českej republiky odvolací súd uvádza, že v prípade, ak je rozhodnutie súdu Českej republiky vynesené na základe právnej úpravy, ktorá bola zhodná s právnou úpravou Slovenskej republiky, takéto rozhodnutie môže obsahovať podobné právne úvahy a súd Slovenskej republiky môže dospieť vzhľadom na rovnaký právny stav k rovnakým právnym záverom. V rovine odôvodnenia tak rozhodnutia súdov Českej republiky, pokiaľ boli urobené za rovnakého právneho stavu, môžu slúžiť ako zdroj argumentačnej inšpirácie. Nemajú však priamu záväznosť vo vzťahu k rozhodnutiam slovenských súdov, a preto nie možné domáhať sa princípu právnej istoty v tom zmysle, že slovenské súdy sú povinné rozhodovať rovnakým spôsobom.

50. Pokiaľ ide o obsah citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, okresný súd správne poukázal na rozdielnosť v predmete prejednávanej veci. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu Českej republiky bolo vydané v obchodnej verejnej súťaži, ktorej postup je v Obchodnom zákonníku upravený a ktorú si likvidátor pri speňažovaní majetku ne zvolil. Likvidátor neaplikoval pri speňažení majetku verejnú obchodnú súťaž v zmysle Obchodného zákonníka, preto záver Najvyššieho súdu ČR, prijatý vo vzťahu k podmienkam verejnej obchodnej súťaže podľa Obchodného zákonníka, nie je bez ďalšieho aplikovateľný na iné spôsoby speňaženia majetku (na likvidáciu). Zároveň citované rozhodnutie sa týkalo špecifickej skutkovej situácie, kedy sa verejnou obchodnou súťažou prevádzal verejný majetok (majetok vo vlastníctve mesta Náchod), čo mohlo Najvyšší súd ČR podnietiť k úvahám o danosti naliehavého právneho záujmu účastníkov verejnej obchodnej súťaže. V prejednávanej veci však išlo o predaj súkromného majetku súkromnej spoločnosti, kedy majetok bol predaný subjektu s najvyššou ponukou.

51. V zmysle uvedeného, verejná ponuka na predaj nehnuteľností, ktorú urobil žalovaný 1/ ako likvidátor, nie je verejnou obchodnou súťažou v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, a preto ani súdne rozhodnutia, v ktorých sa rieši otázka aktívnej vecnej legitímácie v súvislosti s verejnou obchodnou súťažou podľa Obchodného zákonníka nie sú rozhodnutiami, ktoré by boli aplikovateľné na postup pri verejnej ponuke uskutočnenej likvidátorom. Žalobca pritom neuviedol žiadne konkrétne ustanovenie zákona, ktoré by ho oprávňovalo domáhať sa preskúmania procesu speňažovania majetku súkromnej obchodnej spoločnosti. Okresný súd dostatočne dôrazne vysvetlil, že likvidátor nie je viazaný žiadnym konkrétnym postupom pri speňažovaní majetku. Ani v prípade, ak by prevod predmetných nehnuteľností

zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/ bol z určitých dôvodov neplatný (mimo prebiehajúceho konania), likvidátor by nebol povinný vyhlásiť novú verejnú ponuku a predmetné nehnuteľnosti by mohol speňažiť aj priamym predajom konkrétnej tretej osobe. Bol to žalobca, kto ako účastník verejnej ponuky ponúkol najnižšiu kúpnu cenu za nehnuteľnosť, a tým svojou voľbou determinoval výsledky verejnej ponuky vo vzťahu k nemu. Žalobca mal rovnakú možnosť ako žalovaný 1/ uspieť v ponukovom konaní, pokiaľ by ponúkol vyššiu kúpnu cenu. Okresný súd správne poukázal na to, že nie je možné pripustiť, aby každý neúspešný účastník ponukového konania, resp. ad absurdum ktokoľvek, kto sa ani pôvodne ponukového konania nezúčastnil, mohol dosiahnuť anulovanie tohto ponukového konania žalobou o určenie, že vlastnícke právo k prevádzaným nehnuteľnostiam stále patrí predávajúcemu. Neúspech v ponukovom konaní nie je dôvod, aby bolo zasiahnuté do právneho vzťahu medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, kedy právnym úkonom v rámci súkromného práva bol prevedený súkromný majetok z jednej súkromnej obchodnej spoločnosti na inú súkromnú obchodnú spoločnosť na základe dohody, ktorú strany kúpnej zmluvy uzavreli v rámci ich plnej dispozičnej autonómie.

52. Žalobca v odvolaní namietol, že okresný súd v rozhodnutí poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu vo veci naliehavého právneho záujmu, ktorá sa však podľa žalobcu netýka situácie, ktorú v konaní namietal žalobca. Odvolací súd sa naopak domnieva, že okresný súd správne poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu a v jej zmysle interpretoval pojem naliehavý právny záujem, keďže práve vymedzenie naliehavého právneho záujmu bolo v prejednávanej veci kľúčovou právnou otázkou. Je možné stotožniť sa s vyjadrením žalobcu, že pojem naliehavý právny záujem sa nedá paušalizovať a nie je konkrétne vymedzený, avšak okresný súd sa podrobne zaoberal tým, či tvrdenia žalobcu napĺňajú vymedzenie pojmu naliehavý právny záujem tak, ako ho vníma ustálená judikatúra a preto právo žalobcu na prejednanie veci pred nezávislým súdom bolo naplnené tak, ako mu to garantuje Ústava SR v čl. 46.

53. Žalobca v odvolaní videl svoj naliehavý právny záujem na podanie žaloby v tom, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie sporu a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Opätovne v tejto súvislosti treba poukázať na princíp likvidácie a na skutočnosť, že predmetom nehnuteľností predávaných v rámci dodatočnej likvidácie je súkromný majetok obchodnej spoločnosti, ktorá na základe dohody tento previedla na víťaza ponukového konania. V danom prípade tak nenastal spor ohľadom samotnej kúpnej zmluvy a nenastal ani spor ohľadom toho, komu svedčí vlastnícke právo k prevádzaným nehnuteľnostiam. Preto pokiaľ žalobca formuluje, že chce dosiahnuť odstránenie sporu a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov, abstrahuje od toho, že medzi účastníkmi kúpnej zmluvy, ktorí oprávnené na seba prevádzali majetok patriaci súkromnej spoločnosti, k sporu nedošlo. Samotný spor vidí žalobca zrejme v tom, že on sa domnieva, že úkon v rámci dispozičnej autonómie medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ nebol v súlade s právom, avšak ani sám nepoukázal na konkrétne ustanovenie práva, ktoré malo byť porušené. Nie je tak tiež zrejme, čo chápe pod svojim oprávneným záujmom, keďže základným záujmom dodatočnej likvidácie je speňaženie majetku likvidovanej spoločnosti, na ktorom majú záujem predovšetkým spoločníci tejto spoločnosti. V zmysle uvedeného, pokiaľ sa žalobca domáha toho, že by úspechom v prebiehajúcom konaní, teda pozitívnym rozhodnutím o žalobe dosiahol stav, kedy by nezávislý súd preskúmaval postup likvidátora pri speňažovaní majetku likvidovanej spoločnosti, takáto formulácia je tiež v rozpore s právom, pretože súd nemá dôvod preskúmať postup likvidátora pri speňažovaní majetku likvidovanej spoločnosti na podnet tretej osoby. Takéto preskúmanie by mohlo teoreticky prebiehať v prípade, ak by sa spoločníci domáhali uplatnenia nárokov na náhradu škody voči likvidátorovi, ak by tvrdili, že tento pri likvidácii porušil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou.

54. Žalobca v odvolaní namietol konštatovanie okresného súdu, že pozitívne rozhodnutie o žalobe by nemalo priaznivý dopad na jeho právne postavenie a naopak mal za to, že je len na ostražitosti žalobcu, či by sa prípadného nového speňaženia nehnuteľností zúčastnil. Zdôraznil, že na úspech v konaní postačuje, ak rozhodnutie súdu priaznivo môže ovplyvniť jeho právne postavenie, teda že nemusí dôjsť k situácii, keď musí ovplyvniť jeho právne postavenie. Uvedená argumentácia žalobcu však nezohľadňuje skutočnosť, že pri speňažení majetku v rámci likvidácie nie je zákonom upravený postup, z ktorého by vyplývalo, akou formou bude nové speňaženie nehnuteľností prebiehať a teda môže k nemu dôjsť aj priamym predajom tretej osobe. Žalobcova argumentácia zrejme vychádza z línie rozhodnutia Najvyššieho českého súdu, ktorý však rozhodoval o verejnej obchodnej súťaži, kedy v prípade úspechu žalobcu by opätovne bola vyhlásená verejná obchodná súťaž, ktorej by sa žalobca opätovne mohol zúčastniť, i keď by nemal garantovaný priaznivý výsledok. Tento postup však v prípade likvidácie nie je možné aplikovať, pretože je výlučne na rozhodnutí likvidátora, akým spôsobom majetok spoločnosti

v likvidácii speňaží a verejnú ponuku na predaj majetku už zopakovať nemusí. Pripustiť záver, že pre naliehavý právny záujem stačí, aby teoreticky mohlo byť ovplyvnené právne postavenie žalobcu by bolo absurdným rozšírením možnosti, pretože s takouto argumentáciou by sa mohol domáhať určenia toho, či tu právo je alebo nie je ktokoľvek, aj subjekt, ktorý pôvodne v ponukovom konaní žiadnu ponuku nepredložil. Takéto posúdenie naliehavého právneho záujmu rozhodne nie je v súlade s mantinelmi, ktoré pre naliehavý právny záujem vymedzila ustálená judikatúra súdov Slovenskej republiky, na ktorú v podrobnostiach poukázal okresný súd.

55. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nedostatočne posúdil otázku naliehavého právneho záujmu a v dôsledku toho došlo k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhovaných dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV.ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, I.ÚS 97/97). Preto skutočnosť, že súd prvej inštancie posúdil otázku naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní žaloby inak, ako sa toho domáhal žalobca, nie je porušením práva žalobcu na súdnu ochranu. Právo žalobcu na súdnu ochranu bolo naplnené tým, že okresný súd vec riadne prejednal, vo veci vydal rozhodnutie, ktoré riadnym spôsobom v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku odôvodnil, čím umožnil neúspešnému žalobcovi využiť podanie opravného prostriedku.

56. Žalobca aj v odvolaní zmätočne zamieňal predmet naliehavého právneho záujmu, keď uviedol, že trvá na tom, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, resp. určení vlastníckeho práva žalovaného 1/ v prejednávanej veci je daný. Primárne je nutné odlíšiť, čoho sa žalobca v konaní domáha. Pôvodne sa domáhal neplatnosti kúpnej zmluvy, avšak určenie neplatnosti kúpnej zmluvy ako určenie právnej skutočnosti je v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP možné výlučne v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu. V týchto konaniach preto súd naliehavý právny záujem ani nepreskúmava, keďže ten je predpokladaný už tým, že právny predpis umožňuje domáhať sa preskúmania určitej právnej skutočnosti. Naopak, v prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného, ide o spor o určenie, či tu právo je alebo nie je v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, pričom v týchto prípadoch je preukázanie naliehavého právneho záujmu nevyhnutné.

57. Žalobca sa v odvolaní domáhal aj toho, že naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva žalobcu v prejednávanej veci je daný aj z toho dôvodu, že podľa žalobcu ho predpokladá aj ust. § 34 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam. Žalobca citoval ustanovenie, podľa ktorého ak súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu, okresný úrad vyznačí stav pred týmto právnym úkonom. Odhliadnuc od skutočnosti, čo je predmetom žaloby (určenie, či tu právo je alebo nie je), citované ustanovenie Katastrálneho zákona je len technickým postupom, ktorý je následkom rozhodnutia súdu, v zmysle ktorého je vo verejnej evidencii nehnuteľností zosúladené zapísané právo so skutočne zisteným vlastníckym právom. Preto skutočnosť, že následne po rozhodnutí súdu v prípade spornej otázky vlastníckeho práva dôjde k zápisu do katastra nehnuteľností nie je právnym záujmom na určení vlastníckeho práva. Žalobca tak zamenil príčinu s dôsledkom.

58. Podľa žalobcu naliehavý právny záujem na určovanej žalobe nie je daný vtedy, ak by požadované určenie viedlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov, pričom poukazuje na vzťah medzi určovacou žalobou a žalobou na plnenie. Keďže v danej právnej veci by pozitívne rozhodnutie súdu neviedlo k zbytočnému rozmnožovaniu sporov, mal za to, že naliehavý právny záujem daný je. Ako okresný súd správne poukázal na ustálenú judikatúru vo vzťahu určenia právneho vzťahu k nehnuteľnosti, táto nie je determinovaná vzťahom k žalobe na plnenie alebo otázkou rozmnožovania sporov. V zásade platí, že vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti platí, že naliehavý právny záujem majú subjekty ktoré tvrdia, že sú vlastníkom danej nehnuteľnosti, prípadne subjekty, ktoré boli účastníkom právneho vzťahu, ktorý sa stal podkladom na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Okresný súd tiež správne poukázal na možnosť domáhať sa určenia vlastníckeho práva v prípade tých subjektov, ktoré neboli účastníkom právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide za predpokladu, ak určenie existencie práva priaznivo ovplyvní ich právne postavenie žalobcov voči žalovanému. V prejednanom prípade však žalobca skutočne nemá žiadne vynútiteľné právo k predmetu určenia, takže ani z tohto uhla pohľadu

okresný súd nemohol dospieť k záveru, že by boli naplnené podmienky preto, aby dospel k záveru, že naliehavý právny záujem na strane žalobcu je daný.

59. Žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie aj z dôvodu, že tento neprihliadol na prostriedky procesného útoku, ktoré uplatnil žalobca na pojednávaní konanom dňa 04.05.2022. Civilný sporový poriadok pritom jednoznačným spôsobom vymedzuje postup strán pri uplatňovaní prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. V zmysle ust. čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných strán. V súlade s uvedeným základným princípom hospodárnosti súd v zmysle ust. § 179 ods. 1 CSP vedie pojednávanie tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona. Preto sú sporové strany povinné v zmysle čl. 8 CSP označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle ust. § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku včas. Zároveň CSP definuje, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas vtedy, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

60. Pokiaľ sa žalobca v odvolaní domáhal nesprávnosti postupu okresného súdu vo vzťahu k návrhu na vykonanie dokazovania predložením nájomnej zmluvy, o ktorej sám žalobca tvrdil, že bola uzavretá v roku 2012, je nutné dať za pravdu okresnému súdu, pokiaľ tento neodročil pojednávanie za účelom vykonania dokazovania nájomnou zmluvou. Žalobcovi nič nebránilo, aby túto predložil okresnému súdu pred vykonaním pojednávania, pokiaľ ňou disponoval. Skutočnosť, že na pojednávaní konanom dňa 04.05.2022 začal súd konať o zmenenej žalobe, bola predsa spôsobená podaním žalobcu, ktorý sám navrhol zmenu žaloby. Preto už v zmene žaloby, pokiaľ sa domáhal nároku na základe iných skutkových tvrdení, resp. opieral svoj nárok o iné právne posúdenie, bol povinný uviesť všetky skutkové tvrdenia, ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu a priložiť všetky dôkazy, ktorými chcel svoje skutkové tvrdenia preukázať. Predpoklad, že najprv súd povie predbežné právne posúdenie a až potom začnú strany sporu produkovať dôkazy, na vykonanie ktorých sa bude opätovne odročovať pojednávanie, je v príkrom rozpore s účelom a zásadami Civilného sporového poriadku, ktorý naopak koncentruje rozhodovanie o nároku na jedno pojednávanie. Práve preto sú strany povinné uplatniť všetky prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany vo svojich vyjadreniach, v prípade žalobcu teda v žalobnom návrhu a v žalobnej replike a za predpokladu, ak uplatnil zmenu žaloby, tak návrhu na zmenu žaloby a prípadne v ďalšej replike.

61. Súd následne na pojednávaní postupuje v zmysle § 181 ods. 2 CSP tak, že vo vzťahu k tomu, čo bolo pred pojednávaním predložené, tvrdené a navrhnuté na dokazovanie určí, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, ktoré za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, preto už v tomto štádiu konania musí byť zrejmé, ktoré dôkazy sú navrhnuté na vykonanie a musí byť možnosť tieto dôkazy vykonať. Následne potom uvedie súd predbežné právne posúdenie veci, ktorá nemá byť signálom k tomu, aby strany začali nanovo produkovať nové skutkové tvrdenia a nové dôkazy, ale je predbežným právnym posúdením práve preto, aby sa strany k nemu mohli vyjadriť pred rozhodnutím súdu a aby mohli uviesť svoj názor na právne posúdenie toho, čo už bolo skutkovo tvrdené, a k čomu boli predkladané dôkazy. Preto skutočnosť, že okresný súd odmietol odročiť pojednávanie vo veci za účelom zabezpečenia nájomnej zmluvy nebolo porušením procesných práv žalobcu, ale bolo rešpektovaním základnej zásady Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je sudca povinný postupovať hospodárne a v súlade s princípmi sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania.

62. Pokiaľ ide o vykonanie dôkazu výsluchom svedkov, týchto navrhol žalobca v podaní zo dňa 21.03.2022 v súvislosti so zmenou žaloby, kedy uviedol, že navrhuje vykonať výsluch svedka Z. G., ktorá vo veci speňaženia nehnuteľnosti likvidátorom komunikovala s likvidátorom a vie sa vyjadriť k priebehu likvidácie, resp. konaniu likvidátora, ďalej svedka M.. O. Y., ktorý tiež komunikoval s likvidátorom a vie sa vyjadriť ku konaniu likvidátora, výsluch likvidátora Ing. Ladislava Kokavca ku skutočnostiam týkajúcim sa dodržania pravidiel ponukového konania a skutočnostiam, ktoré sú predmetom nahrávky. Zároveň navrhol aj výsluch žalobcu. Okresný súd však vzhľadom na skutočnosť, že dospel k záveru, že na strane žalobcu nebol daný naliehavý právny záujem, nepreskúmaval tvrdenia žalobcu vo veci samej, teda nezisťoval postup likvidátora v priebehu likvidácie. Okresný súd pritom správne poukázal na skutočnosť, že pokiaľ dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie žalobcovho naliehavého

právneho záujmu na určovacej žalobe, nebolo už potrebné vysporiadať sa s ostatnou argumentáciou strán sporu vrátane otázky, či ponukové konanie bolo, alebo nebolo transparentné. Prijatím záveru, že na strane žalobcu nebol daný naliehavý právny záujem na prejednaní sporu, už súd nevykonával dokazovanie vo vzťahu k veci samej, ktorá mala byť predmetom sporu. Preto procesná námietka žalobcu uvedená v odvolaní vo vzťahu k aplikácii ustanovení sudcovskej koncentrácie a ku skutočnosti, že nebolo vykonané dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých na preukázanie tvrdení vo veci samej, neboli procesným pochybením súdu prvej inštancie.

63. Žalobca v odvolaní namietol, že okresný súd podľa jeho názoru nesprávne posúdil jeho právny vzťah k nehnuteľnostiam z dôvodu, že žalobca v priebehu konania tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti užíva, pričom túto skutočnosť nespochybnili ani žalovaní. Keďže okresný súd vo veci nevykonával dokazovanie z dôvodu, že na strane žalobcu nie je daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je otázka toho, či žalobca užíva alebo neužíva nehnuteľnosti irelevantná, navyše pokiaľ mala mať súvis k preukázaniu naliehavého právneho záujmu, musel by ju žalobca tvrdiť a preukazovať už v zmene žaloby, k čomu nedošlo. Zaoberať sa v odvolacom konaní otázkou toho, či žalobca užíva alebo neužíva nehnuteľnosti už nie je možné a nie je to ani vo vzťahu k predmetu konania účelné.

64. Žalobca v odvolaní namietal predčasnosť záverov súdu prvej inštancie o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu a domáhal sa toho, aby v civilnom procese súd prinášal spravodlivosť, riešil spor a nie ho odmietal cez arbitrárne procedurálne rituály. Odvolací súd považuje uvedenú námietku vo vzťahu k postupu okresného súdu za nedôvodnú. Okresný súd sa v priebehu konania zaoberal návrhmi žalobcu, jeho vyjadreniami, rešpektoval návrh žalobcu na zmenu žaloby, o ktorej procesne rozhodol a ktorú aj posúdil a vydal rozhodnutie v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu a v súlade s účelom a zmyslom určovacích konaní. Postupoval v súlade so základnými princípmi CSP tak, ako sa toho domáhal aj žalobca v odvolaní, pričom treba zdôrazniť, že pokiaľ má súd dbať najmä na to, aby ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov bola spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, toto právo majú obe strany sporu - nielen žalobcovia, ale aj žalovaní. V danom prípade mal žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nárok na to, aby boli rozhodnutím súdu chránení proti žalobe, ktorá bola podaná v rozpore s pravidlami Civilného sporového poriadku, ktorý jednoznačne určuje, kedy je žalobca oprávnený domáhať sa určovacieho sporu vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva. Pokiaľ žalobca nepreukáže naliehavý právny záujem, nemá právo, aby takáto žaloba bol súdom preskúmaná a preto je preukázanie naliehavého právneho záujmu základnou podmienkou, ktorú by musel žalobca pre úspech v spore naplniť. Pokiaľ nebol schopný uvedené tvrdiť a preukázať, bolo zo strany okresného súdu spravodlivé, aby rozhodol tak, že bude chrániť práva žalovaných.

65. Odvolací súd je odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný, preto rozhodnutie okresného súdu preskúmaval výlučne v zmysle dôvodov, uvedených žalobcom v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Vady, ktoré by sa týkali procesných podmienok, ktoré preskúmava odvolací súd aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP) odvolací súd v konaní nezistil.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

67. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

68. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).